

[Miljøministeren]

Det er også, som om debatten har afspejlet noget af kampen om at være mest grøn i dansk politik. Det ville egentlig være fornøjeligt, om det kunne føre til, at vi alle blev noget mere grønne, men at gå ind i en kappestrid om at skubbe andre ud i det mørkere, give dem andre farver, er ikke et formål i sig selv. Det, det må gælde om i denne ædle kappestrid, må være selve sagen og nu aktuelt her i dag forsuringen.

Det, der er væsentligt for os, er, at vi fører en ansvarlig miljøpolitik, dvs. ansvarlig over for miljøet og over for den økonomi, der er nødvendig for, at vi kan få et renere miljø. Et renere miljø forudsætter betydelige økonomiske midler. Vi skal have ideelle målsætninger, men vi skal også have realistiske, ansvarlige målsætninger. Hvis lovgivningsinitiativerne ikke er båret af dette sidste, af realisme og ansvar, kan vi let komme til at ødelægge de ideale målsætninger og smække døre i i stedet for at lukke døre op. På den baggrund skal man også se dels rapportens indhold, dels efterfølgende forslag.

Der er stillet en kolossal masse spørgsmål. Jeg skal gøre, hvad jeg kan for at besvare dem så uddybende og så omfattende, som det er mig muligt inden for den givne tidsramme, men ellers må vi udskyde de resterende spørgsmål til yderligere debat i udvalget under dets behandling af det efterfølgende lovforslag.

Hr. Erik Holst har glædet mig ved at læse den pressemeddelelse, der er udsendt på baggrund af konferencen, vi havde i Ottawa. Det er også ret interessant, at hr. Erik Holst har hæftet sig ved, at der stod, at hr. Chr. Christensen havde stillet sig i spidsen i internationalt øjemed med hensyn til bekæmpelse af forsuringen. Om der nu står hr. Erik Holst eller hr. Chr. Christensen, er ikke afgørende, for begge parter ville jo have tegnet Danmark i den sag. Danmark har stillet sig i spidsen. Det var også ret interessant, at hr. Erik Holst havde fået fat på noget af det helt afgørende, nemlig at hvis vi ikke fejrer for egen dør, kan vi heller ikke forvente, at andre vil fejre for deres.

Der tales i ECE om et forslag, som vi i nordisk regie har fremlagt om begrænsning af forsuring med 30 pct. over 10 år. Jeg har for nylig været i Helsingfors for at fejre Østersøkonventionens 10 års jubilæum, hvor både Sovjetunionen, Polen og Østtyskland er

med. Vi gik afsides, alle deltagende ministre, og det var fra hvert enkelt land, og så talte vi stille og roligt, men meget alvorligt om et helt andet problem end vandet, som vi ellers var samlet om, nemlig forsuringen. Også her blev der talt mange stærke ord, også fra Østlandene, hvor de også mærker problemerne. Resultatet var, at der ud af det hele kom et møde i Ottawa, hvor de 10 lande, hvoraf 4 er fra EF, nu er enige om at ville nedsætte forsuringen med 30 pct. Det er man altså enig om i ord, men Danmark er det eneste land, der har praktiseret at lægge det frem som forslag. Det er baggrunden for udtalelsen om, at Danmark er gået i spidsen. Jeg mener, det er rigtigt, at vi gør det.

Hr. Erik Holst var inde på spørgsmålet om skaderne i udlandet. Der har været diskuteret meget om disse skader. Karakteristisk er det, at der ikke er mange videnskabsmænd, der vil sige helt præcist, at sådan og sådan er det. Så ville det være meget lettere for os. Det er også baggrunden for, at man i Danmark ikke absolut vil påstå, at ødelæggelsen i de nordvestjyske plantager skyldes forsuring. Men alle har jo en fornemmelse af, at der nok er noget om snakken. Der kan vel også være andre faktorer, der spiller ind, enten det nu er megen varme eller megen kulde, meget salt, eller hvad det nu kan være, der nedbringer livskraften i træerne, som så bliver helt afgørende modtagelige over for forsuringen. Men i Vesttyskland har man talt alvorligt om det, det gjorde man også i Canada, og jeg må indrømme, at vi blev noget overraskede over de alvorlige tal, der fremkom både fra vesttysk, fra østrigsk, fra canadisk, fra norsk og fra svensk side. Man har i Vesttyskland vurderet disse skader og mener, at der i Vesttyskland kan være tale om op til mellem 11 og 15 mia kr. om året i skader. Fra hollandsk side vurderer man lidt mere forsigtigt, omkring 500 mill. kr., og går man så videre frem i tiden og spørger, hvordan det vil gå i den kommende tid med den udvikling, vi er inde i, regner hollænderne med, at der kan blive tale om et sted imellem 1 mia kr. og 3,5 mia kr. om året. I de lande, hvor man nu har forsøgt alvorligt at vurdere det, er det beløb af en størrelsesorden, der stiller de udgifter, vi må tage med, i et klart relief.

Hr. Erik Holst var inde på spørgsmålet, om ikke det er sådan, at vi er med til at øde-